

SPITALUL CLINIC DE BOLI INFECTIOASE SI PNEUMOTIZIOLOGIE Dr. VICTOR BABES

Timisoara, Str. Gheorghe Adam Nr.13 300310
Telefon/Fax: **207670/207735**

ISTORICUL SPITALULUI DE BOLI INFECTIOASE SI PNEUMOTIZIOLOGIE “Dr.V.Babes“ TIMISOARA

Scurt istoric al clinicii / disciplinei de boli infectioase

A păstra în memorie timpurile, faptele și oamenii reprezintă o datorie de ordin istoric și este o dovadă de respect față de înaintași. Menținerea unei școli medicale nu se poate face fără temelia unui trecut, constituit cu trudă, migală, cu spirit de dăruire și, desigur, nu fără scânteie de inteligență. Fără această temelie nu putem vorbi de tărie, continuitate, permanență și de viitor.

Actuala revoluție a științelor biologice nu a apărut pe un teren gol, realizările acestui domeniu nu ar fi fost posibile fără acel urcuș lent prin timp al ideilor și faptelor unor minți chinuite de neliniști, de întrebări, și care, prin strădania lor au pătruns și au îmbogățit „bucatică cu bucată” procesul de cunoaștere.

La 21.09.2001 se vor împlini 69 de ani de existența a Spitalului Clinic nr. 4 „Victor Babeș”; fără a fi vârsta obișnuit consacrată aniversărilor, ne îngăduim să prezentăm câteva momente „răscruce” din istoria acestui colț de țară, din istoria orașului Timișoara, iar, cu referire la spitalul nostru, să aducem în prim planul atenției pe cei care, prin munca lor, au creat premisele dezvoltării acestei unități sanitare. Prima mențiune documentară sigură și de necontestat privind vechimea Timișoarei datează din anul 1266, iar cea a comitatului Timiș, din anul 1177.

Absența unei supravegheri sanitare, alături de bogăția terenurilor mlăștinoase din această zonă, a făcut ca Banatul să fie bătut de epidemii, concomitente sau succesive, de malarie, tifos exentematic, febră tifoidă, dizenterie, holeră și între ani 1738-1739, de o mare epidemie de ciumă, care a dus la peste 1000 de decese la o populație a Timișoarei de 6000 de locuitori.

În perioada anilor 1728-1765 a avut loc operațiunea de regulare a râului Bega, de canalizare, de suprimare a peste 1000 de brațe, peste 20 de insule, a nenumărate mlaștini și de construire a unei uzine de apă. Lucrările au fost elaborate și supravegheate de guvernatorul Banatului, contele Claudius Florimund Mercy. Pe aceleași coordonate, de îmbunătățire a stării de sănătate, se înscriu și construcțiile de spitale. Astfel între anii 1735-1737, a fost construită prima unitate sanitară din Timișoara, de către călugării franciscani, grupați în „frația Sfântului Iohann Nepomuk”. Spitalul cu numele „Nepomuk”(astăzi Clinica de Oftalmologie) a fost preluat de frații mizericordieni și a avut ca obiectiv îngrijirea funcționarilor camerali nevoiași. În epidemii sau în perioade de campanie, spitalele regimentale și spitalele ordinilor călugărești preluau sarcina îngrijirii populației civile. Așa au luat naștere primele spitale de izolare, cu durată temporară,

îndeosebi sub formă de bărci; misiunea lor era mai mult profilactică (de izolare) decât curativă, de unde și denumirea de spitale de izolare.

În Timișoara, un astfel de spital de izolare a fost preluat în anul 1918 de la autoritățile austro-ungare. El a funcționat în 10 bărci, construite în 1915 pe „Câmpul Târgului”, cartier vecin cu actualul cimitir al eroilor (strada Ialomîța). O barcă cuprindea 4 camere mari, folosite ca spațiu de spitalizare și 2 camere mici (camară de tratament, cabinet). Din cele 10 bărci, 8 erau folosite ca staționar și pentru activități administrative (spălătorie, baie, ecuvă, bloc alimentară, bucătărie, locuințe).

Medicii care au deservit cele 10 bărci, cu statut de spitale de Izolare, au fost: dr. Preda Dimitrie (1918-1932), dr. Metz Alfred (1930-1932), iar pe intervale mai scurte de timp: dr. I. Brânzei, dr. R. Bându, dr. I. Magheru, dr. I. Bontilă.

În anul 1925 a început construirea actualei clădiri a spitalului de boli infecțioase (pavilionul vechi), cât și a clădirii anexe (actuala farmacie a spitalului). La 21.09.1932, pavilionul nou construit a avut ca destinație internarea bolnavilor cu boli transmisibile, inclusiv TBC. Până în anul 1942, anul dării în folosință a pavilionului nou construit pentru bolnavii cu TBC, spitalul epidemic a funcționat cu 50 de paturi pentru boli infecțioase și 20 de paturi pentru bolnavii cu tuberculoză. Cele 70 de paturi au fost deservite de 4 surori, un oficiar sanitar, un agent dezinfectant și 2 femei de serviciu.

Medicii care au deservit unitatea nou înființată au fost: dr. Preda Dimitrie (1932-1959), dr. Metz Alfred (1932-1936 și 1947-1949), dr. Micle Tiberiu (1939-1942), dr. Hortopan Dumitru (1940-1947), dr. Pop Oliver (1946-1962), dr. Cucuruz Laurențiu (1946-1989). Dr. Metz Alfred, în calitate de medic secundar, a pus bazele laboratorului clinic al spitalului nou construit. Confrunțat cu o cazuistică variată, deseori de gravitate maximă, s-au creat treptat premisele unei asistențe medicale mai de substanță. O îmbinare fericită între experiența profesională a dr. Preda Dimitrie și dorința de afirmare a tinerilor medici stagiați, dr. Pop Oliver și dr. Cucuruz Laurențiu, a condus la o mai bună organizare a activității de zi cu zi, la crearea serviciului de gardă, a unei echipe de lucru în măsură să asigure efectuarea traheostomiilor și a supravegherii aferente acestor intervenții.

PERIOADA CLINICĂ A SPITALULUI DE BOLI INFECȚIOASE (1948-1973, 1973 - 2001)

Din anul 1948 a început predarea disciplinei de boli infecțioase. Facultatea de Medicină a luat ființă în 1945, cu 2 ani de studiu (412 studenți în anul I și 76 studenți în anul II). Cursurile au fost ținute de dr. Metz Alfred, șef de lucrări la Clinica Medicală condusă de prof. Dr. Ana Aslan; lucrările practice și demonstrațiile au fost conduse de medicul secundar dr. Pop Oliver (viitor profesor de epidemiologie).

Din anul 1949, ca bază clinică, spitalul devine marcat semnificativ de personalitatea profesorului dr. Vladimir Bușilă (02.08.1906-29.08.1978). Timp de aproape 24 de ani (05.02.1949-15.09.1973), cât a condus acest așezământ de sănătate și de învățământ medical, prod. Dr. Vladimir Bușilă s-a dovedit un talentat dascăl, neegalat interlocutor, un echilibrat și generos povățuitor, un eminent clinician, un spirit cercetător.

În dorința eficientizării actului terapeutic și ca răspuns la problematica ridicată de cele 2 valuri epidemice de poliomielită (1952 și 1956), respectiv la frecvența formelor clinice cu evoluție severă (cu insuficiență respiratorie uscată și umedă), s-a ajuns la o dotare minimă cu aparatura necesară (respirator tip Engstorm, aparat chiurastă de tip Kifa, un respirator „tanc” – plamân de oțel), s-a ajuns la alcătuirea unei echipe de lucru în măsură să acopere cerințele legate de instituirea unei proteze respiratorii (dr. Pop Oliver, dr. Cucuruz Laurențiu, dr. Stambuliu Walter). Pentru recuperarea scheletelor de poliomielită, a funcționat un centru de recuperare, cu un număr de 50 de paturi, condus de dr. Pop Oliver, unde au fost asistați peste

800 de copii (între anii 1957-1962). În timp, explorarea paraclinică și biologică a câștigat un minim spor de eficiență, prin noi dotări: aparat Rontgen(1952), electrocardiograf cu 2 canale(1952), oximetru(1956), retroscop(1963), flamfotometru(1968), aparat de metabolism bazal(1970), electrocardiograf tip „Cardiar”(1970).

În pregătirea celor 24 de generații de studenți, prof. Dr. Vladimir Bușilă și-a onorat pe deplin calitatea de profesor; pâna la sfârșitul carierei s-a prezentat în fața studenților cu aceeași plăcere și prosepțime de idei bine filtrate. Împreună cu colaboratorii, a pus la îndemâna studenților un curs de boli infecțioase în 2 volume (1954), iar în manualul unic de boli infecțioase în 3 volume, apărut sub redacția prof. Dr. Marin Voiculescu(1960), a redactat următoarele 7 boli: trichineloză, loptospiroza, tusea convulsivă, ornitoza, febra Q, febra papataci, denga. Împreună cu prof. Dr. Pop Oliver a elaborat un manual de boli infecțioase și epidemiologie destinat studenților Facultății de Stomatologie (1965). Activitatea sa științifică a fost anexată pe valorificarea cazuisticii clinice, pe cercetarea tulburărilor funcțional-metabolice în bolile infecțioase severe. Cu convingere și argumentare a proiectat o poziție centrală, în patogenia bolilor infecțioase, efectul citotoxic al endotoxinelor și al produselor endogene secundare. Pentru a crea suportul obiectiv, necesar acestor convingeri, a inițiat și încurajat formarea unor colective de lucru pe diverse teme: șoc endotoxinic experimental, tetanos experimental, hepatite virale, trichineloză. Tematica de cercetare în domeniile citate a fost elaborată în strânsă colaborare cu dr. Mihai Dragomirescu, iar echipa de lucru a fost alcătuită din dr. M. Dragomirescu, dr. Letiția Dragomirescu, dr. Doina Stănescu, dr. E. Novac, dr. V. Marțincu, dr. R. Alecanadrescu, asistentele Mangu Paraschiva și Bauer Helga. Rezultatele obținute au fost folosite la redactarea minografiei „Tulburări metabolice în patologia infecțioasă”, apărută la Editura Facla în 1973. O bună parte a acestor observații a făcut obiectul unor comunicări sau referate, prezentate la diverse manifestări științifice, cu tematică de boli infecțioase sau imunologie.

Nevoia extinderii spațiului de spitalizare a condus la **construirea unui nou pavilion. Construcția a început în anul 1971 și a fost dată în folosință la 01.07.1973.** De la această dată, clinica dispune de 235 de paturi, dintre care 10 paturi au fost rezervate serviciului antirabic.

Prin pensionarea prof. Dr. Vladimir Bușilă la 01.09.1973, clinica se împarte în 2 secții: secția I, condusă de conf. Dr. M. Dragomirescu și secția a II-a, condusă de conf. Dr. Iulian Vasilescu.

Între anii 1973-1975 s-au adus îmbunătățiri pavilionului vechi, s-a introdus încălzirea centrală și instalația de apă caldă și rece în fiecare salon, s-a făcut trecerea încălzirii pe gaz metan. Prin separarea unui salon cu 28 de paturi **s-a creat spațiul de funcționare al unității de terapie intensivă, începând cu data de 09.04.1975**, la secția I-a , și 01.02.1978, la secția a II-a.

În intervalul decembrie 1974- iunie 1976, s-a constituit pavilionul cu destinație de laborator clinic (cladire nouă Infecțioase), dat în folosință la 01.03.1977, condus de dr. Jema Lacint.

Mărirea spațiului de spitalizare, crearea unor condiții mai bune de explorare biologică și paraclinică, alături de o mai bună organizare interioară în tratarea bolnavilor gravi precum și crearea unității de terapie intensivă, au condus la optimizarea actului diagnostic și terapeutic, fapt ce a permis o mai bună valorificare a observațiilor acumulate.

Din octombrie 1977, cele 2 secții au primit statut de clinici; Clinica I a fost condusă de prof. Dr. M. Dragomirescu până în anul 1994 (anul pensionării), în continuare clinica fiind condusă de prof. Dr. Lucian Negruțiu(pana la pensionare). Clinica a II-a a fost condusă, succesiv de prof. Dr. Iulian Vasilescu(1973-1979), conf. Dr. Rudolf Popian (1979-1984), conf. Dr. Ioana Crișan (1984-1986), conf. Dr. Emil Novac (1986-1992) și de prof. Dr. Doina Stănescu (din 1992).

Meritul prof. Dr. Vladimir Bușilă în crearea Școlii de boli infecțioase de la Timișoara este cu atât mai mare cu cât, după retragerea sa din activitate, prin grija lui de selectare și promovarea a valorilor, a asigurat o deplină continuitate, atât în plan clinic și de învățământ, cât și în plan de cercetare științifică.

Prof. Dr. I. Vasilescu a întrunit cu prisosință calitatea de clinician, de cadru didactic și de cercetare. S-a impus prin corectitudinea profesională, prin conduita deontologică, prin intransigența față de colaboratori.. A contribuit substanțial la optimizarea procesului didactic, atât prin calitatea cursului predat, cât și prin calitatea lucrărilor scrise. A avut contribuții științifice în numeroase domenii: salmoneloze, infecții respiratorii, neuroinfecții, septicemii, boli eruptive, valorificate atât în țară cât și la manifestări științifice de peste hotare.

Prof. Dr. M. Dragomirescu, beneficiind de o consistentă pregătire preclinică (în fiziopatologie și biochimie, ca fost elev și colaborator al profesorilor Ion Cotăescu și Mihai Vanghelovici) a introdus în clinica de boli infecțioase numeroase tehnici de investigație imunologică, fiziopatologică și biochimică. A inițiat înființarea unității de terapie intensivă, ajutat de dr. V. Marțincu, dr. E. Novac și dr. Doina Stănescu. A inițiat cercetările experimentale în șocul ednotoxic și în tetanos. A sprijinit crearea cabinetului de dispensarizare a hepatitelor. Observațiile desprinse din experiența sa clinică și din cercetările experimentale au făcut obiectul a peste 400 de lucrări științifice, comunicate sau publicate în țară și peste hotare (Italia, Franța, Anglia, Polonia, Suedia, Israel, Iugoslavia). Firul conducător al lucrărilor publicate este sprijinul ideii că agentul patogen poate interfera procesele metabolice esențiale ale gazdei, respectiv procesul de glicoză, de energogeneză, biosintezele organice, procesele de transfer activ membranar. Este semnatul următoarelor monografii: Șocul infecțios, Ed. Academiei, 1979; Patogenia infecțiilor, Ed. Facla, 1980; Terenul și infecția, Ed. Academiei, 1988; Procesul infecțios, Ed. Helicon, 1997. În 1989 a organizat cel de-al VI-lea Congres Național de Boli Infecțioase (în numerotarea congreselor de boli infecțioase a fost omis Congresul al II-lea de la Chișinău 29-31.10.1937, primul fiind cel de la Craiova din 26-28.10.1934, iar cel din București din 8-11.10.1962 ar fi în realitate al III-lea). În paralel, prof. Dr. M. Dragomirescu s-a afirmat în calitate de critic de artă, prin conferințe, vernisaje și publicații: Medicina și arta plastică, Ed. Facla, 1986; Ritm și culoare, Ed. Facla 1990. În calitate de profesor consultant, a condus și conduce în continuare numeroși doctoranzi în specialitățile de boli infecțioase și imunopatologice.

Cadre din fruntea disciplinei, prof. Doina Stănescu, prof. Dr. L. Negruțiu, conf. Dr. Emilia Nicoară, conf. Dr. Manuela Curescu, șef. Lucrări dr. A. Crișan precum și asistenții dr. Lavinia Alexandrescu, Dr. Maria Cerbu, Dr. Narcisa Nicolescu, Dr. Iosif Marincu, Dr. V. Musta, Dr. L. Sălăgean, dovedesc valențele deosebite pe traiectoria ascendentă trasată de premergători.

Dacă în zilele noastre dezvoltarea științei a devenit o activitate organizată în laboratoare și centre de cercetare ultraspecializate, de mare autoritate, îmbunătățirea activității de îngrijire la patul bolnavului rămâne în continuare dictată de puterea de angajare, de promovare a noului din partea colectivelor de lucru sau/și numai a unor spirite mai creatoare, mai pregătite de a întâmpina noul, în ciuda greutăților de tot felul, care nicicând nu au lipsit din istoria mai apropiată sau mai îndepărtată a societății omenești.

Scurt istoric al clinicii / disciplinei de pneumologie.

Încă de la începutul înființării sale în anul 1948, activitatea acestei clinici a încorporat diagnosticul și tratamentul medico-chirurgical a întregului spectru de maladii pulmonare, prioritate având însă tuberculoza, din cauza contextului epidemiologic. Istoria acestei discipline ar putea fi delimitată în mai multe intervale: Intervalul 1948 - 1952: Începând cu anul universitar 1948/49 s-a introdus ca disciplină de studiu în programa analitică a Institutului de Medicină Timișoara, fiziologia. Disciplina a fost condusă de Conf. dr. F Rona, la activitatea didactică aducându-și aportul 4 șefi de lucrări (N. Rădulescu, B. Schwartz, E. Klein, I Rorich) și 3 asistenți (A Baciuc, A. Nicolici, I Berdach). Este perioada de început, când alături de asigurarea activității didactice cu studenții preocuparea prioritară a constituit-o înființarea, dotarea materială și punerea în funcțiune a unor servicii/cabinete de absolută necesitate atât pentru îngrijirea bolnavilor cât și pentru activitatea didactică, din care amintim: cabinetul de bronhologie, compartimentul de micobacteriologie din cadrul laboratorului (care la acea vreme era capabil să asigure doar examenele microscopice), sala de operații (unde în pofida unei dotări materiale extrem de modeste, Dr. Rorich a executat primele intervenții, reușite, de tipul toracoplastiilor, pneumotoracelor extrapleurale, frenectomii, iar mai târziu, prima pneumonectomie din țară), dispensarul antituberculos.

Intervalul 1952 - 1956: O dată cu anul universitar 1951/52 a intervenit restructurarea IMT cu o drastică reducere a personalului didactic, clinica de "Fiziologie" dispunând doar de o singură normă de șef de lucrări (E. Klein). Este o perioadă de consolidare a achizițiilor din intervalul anterior și a unui modest debut de activitate științifică. Serviciul de radiologie a fost dotat cu un aparat de radioscopie-radiografie și cu un tomograf orizontal, iar cabinetul de bronhologie a achiziționat un bronhoscop nou. S-a delimitat și secția de chirurgie toracică, inițial cu un număr redus de paturi, ulterior în creștere progresivă până la 50 de paturi.

Intervalul 1956 - 1962: Șeful disciplinei a devenit Conf. dr. C. Anastasatu, secondat în activitatea didactică de un asistent în persoana Dr. E. Diaconu. Este perioada de conturare a unei activități cu adevărat științifice, cu o tematică largă, susținută de modernizarea serviciilor clinicii. S-au făcut cercetări clinice asupra indicațiilor și a rezultatelor introducerii în terapia tuberculozei a unor medicamente antituberculoase, intrate recent în uz, a corticoterapiei, a unor forme particulare de tuberculoză, etc. Au apărut în cadrul aceleași acțiuni de modernizare noi compartimente de lucru: serviciul de reanimare, laboratorul de explorări funcționale, punctul de transfuzii, fișierul tematic al foilor de observație.

Intervalul 1962 - 1974: Conf Dr Șt. Dumitru continuă cu consecvență linia promovată de Conf. Dr. Anastasatu, plecat ca profesor la București. Paralel cu o laborioasă activitate de cercetare științifică, materializată în numeroase lucrări prezentate în cadrul filialei SSM, a unor sesiuni științifice și simpozioane, s-a demarat o largă acțiune de cuprindere metodologică a teritoriului fostei regiuni Banat, ulterior a celor 4 județe arondate IMT.

Intervalul 1975 - 1976: În urma decesului Conf. Dr, Șt. Dumitru, activitatea didactică a fost desfășurată de cei doi asistenți: Dt. D. Neagoe și V. Luță.

Intervalul 1977 - 1991: Dr D Cioflec devine prin concurs șeful disciplinei, inițial ca șef de lucrări, iar apoi ca și conferențiar. Este perioada când apar 2 cursuri de fiziologie pentru studenți și de asemenea când se face prezentă în anumite tratate și de medicină internă tematici de pneumofiziologie elaborate în clinica noastră. Dat fiind însă tendința de recrudescență a endemiei tuberculoase, ponderea activității științifice s-a direcționat spre evaluarea stării endemiei și a activităților antituberculoase, cercetările având ca tematică

aplicarea metodologiei de prevenire și combatere a tuberculozei în condițiile concrete ale teritoriilor arondate. Incepând cu anii 1983, în strânsă colaborare cu colectivul laboratorului, Dr V Tudorache, au introdus în practica clinică noi teste imunologice, care au diversificat abordarea și înțelegerea patogenică a unor aspecte din patogenia infecțiilor pulmonare. Ca urmare, s-a elaborat o multitudine de lucrări științifice, în care s-au formulat concepte de imunopatogeneză a unor boli pulmonare infecțioase cronice și s-au propus alternative de imunomodulare și/sau imunochimioterapie.

Intervalul 1990 - 2000: Pe plan organizatoric, s-a reușit punerea în funcție a unui departament de explorări funcționale respiratorii complexe (1994); aceasta a fost posibilă grație donării unui echipament de înaltă performanță (bodypletismograf) de către Societatea creștină "Wellspring", condusă de Dr. B. Windell (Wisconsin - USA) și echipa sa, care ne-au ajutat să-l instalăm și ne-au instruit cum să-l exploatăm. În acest interval are loc, din cauza unor rațiuni organizator economice, împărțirea clinicii în două secții mai mici, Clinica I și II de Pneumoftiziologie, clinici care au funcționat însă după același program unitar. Pe linie universitară, disciplina are acum 4 membrii: V Tudorache (profesor), St. Mihăicuță, Hanna Csunderlick, Rodica Potre inițial, Nicoleta Bertici ulterior.

Unii din membrii clinicii au beneficiat de stagii/cursuri, burse în occident: V. Tudorache (USA, Belgia), Șt. Mihaicuță (USA, Cehia), D. Bilțiu (Franța), dr Laza Fl.(Franța).

Intervalul 2000 - și în prezent: Este o perioadă de extindere a intereselor și posibilităților de investigare și tratament. În cadrul departamentului de bronhologie (dr. Vancea D., Bilțiu D., Vaipan V) se introduc noi tehnici (lavațul bronhioloalveolar, punția transbronșică) și este dotat cu fiberbronhoscoape cu circuit video. Apare și laboratorul de polisomnografie (dr. Mihăicuță Șt) dotat cu linie completă de explorare a evenimentelor ce survin în somnul patologic. S-a creat cadrul de funcționare și a unui departament de recuperare pulmonară.

În anul 2004 s-a înființat în incinta spitalului "V Babeș", funcționând sub auspiciile clinicii de Pneumologie, Centrul de Consiliere și Renunțare la Fumat cu posibilității de explorare complexă a funcției pulmonare. De asemenea s-a construit Centrul de diagnosticare al bolilor pulmonare (Dispensarul TBC) si Centrul de Recuperare Medicala Respiratorie. Concomitent are loc trecerea la un proces de informatizare mai complex incluzând și fostul dispensar antituberculos, devenit acum Ambulator de specialitate - pneumologie.

Au fost organizate două Conferințe Naționale: "Actualități în Astmul bronșic" (1999) și "Manifestări sistemice în patologia respiratorie a somnului" (2002). Prezența activității disciplinei este din ce în ce mai mult simțită și în plan editorial prin editarea primelor monografii: "Astmul bronșic - controverse, dileme, soluții"(1997), "Procesul infecțios" (1998), Fumatul de la dependență la eliberare (1999), Pneumologie - cazuri clinice (2000)., Pneumologia la vârstnici (2004), sau a unor capitole din tratatele de medicină internă, gerontologie, apărute la edituri locale sau central, etc. Lucrări elaborate în clinică au fost acceptate spre publicare în unele reviste din străinătate (International review of Allergology & Clinical immunology) sau au fost prezentate la congresele Europene anuale (Stockholm, Wiena, Glasgow, etc).

De asemenea, au fost demarate unele contracte atât cu Academia Română ("Modelarea informațională a procesului infecțios"., 1995., "Participarea produșilor celulari locali în modularea contractilității musculaturii netede traheo-bronșice"., 1995), cu Ministerul Învățământului ("Fiziologia musculaturii traheo-bronșice"., 1995), Academia de Științe Medicale ("Bronhomotricitatea. Implicații imuno-alergice"., 1994), cât și cu organisme internaționale: Laboratoarele Roussel-Analitica (eficiența Claforanului și a Rocephinului, în pneumoniile comunitare., 1995), Glaxo-SmithKline (bupropion-hidrocloridul în debarasarea de fumat) (2000), Oscient Pharmaceuticals (gemifloxacina în tratamentul pneumoniilor comunitare2004).

Tot acum, unii din membri disciplinei participă intens la acțiunile de mediatizare prin presă sau televiziune a unor subiecte de largă audiență, referitoare la prevenirea, diagnosticul și tratamentul: tuberculozei, tabagismului, BPOC, cancerului bronho-pulmonar, etc.